

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๖๗๓/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๓ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดภูเก็ต

หมายเลขดำที่ ผบ.๖๗๓๕/๒๕๖๐

หมายเลขแดงที่ ๓๕๙๙/๒๕๖๑

ระหว่าง	{	นางสาวหลัว เสี่ยว หึง	โจทก์
		บริษัทรินธรา ดิเวลล็อปเม้นท์ จำกัด	จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยก่อสร้างอาคารชุดโครงการ ดิ อริสโต้ คอนโด ๒ สุรินทร์ บีช ออกจำหน่ายแก่บุคคลทั่วไป โจทก์ทำสัญญาจะซื้อจะขายห้องชุดในโครงการอาคารชุดของจำเลย จำนวน ๑ ห้อง โจทก์ชำระเงินบางส่วนแล้ว แต่จำเลยไม่โอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดแก่โจทก์ภายใน กำหนดเวลาตามสัญญา ทำให้โจทก์เสียหายและเสียโอกาสให้บุคคลอื่นเช่าห้องชุดดังกล่าวในระยะยาว ขอให้บังคับจำเลยชำระค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์

จำเลยให้การต่อสู้คดีหลายประการและให้การว่า โจทก์ทำสัญญาจะซื้อจะขายห้องชุด จากจำเลยเพื่อให้เช่า มิใช่อยู่อาศัยเอง คดีนี้ไม่เป็นคดีผู้บริโภค ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ได้ความตามคำฟ้องและคำให้การว่า

/จำเลย ...

จำเลยก่อสร้างอาคารชุดเพื่อขายและทำสัญญาจะขายห้องชุดแก่โจทก์ตามทางการค้าปกติของตน จำเลยจึงเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ ส่วนโจทก์แม้เป็นผู้จะซื้อ แต่โจทก์เป็นนักธุรกิจชาวต่างชาติ ประกอบกับคำขอท้ายฟ้องของโจทก์เรียกค่าเสียหายเป็นค่าสูญเสียโอกาสในการลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ในจังหวัดภูเก็ตอันเป็นเมืองท่องเที่ยว ทั้งได้ความว่านอกจากคดีนี้ โจทก์ยื่นฟ้องบริษัทอินฟินิตี้.๙ เดเวลอปเม้นท์ จำกัด ในมูลสัญญาจะซื้อจะขายห้องชุด เป็นคดีหมายเลขดำที่ ผบ.๖๕๖๔/๒๕๖๐ ของศาลจังหวัดภูเก็ต ซึ่งศาลจังหวัดภูเก็ตส่งคดีมาให้ วินิจฉัยแล้ว พฤติการณ์แสดงให้เห็นว่าการเข้าทำสัญญาจะซื้อห้องชุดโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจจากห้องชุดดังกล่าว โจทก์จึงไม่อยู่ในฐานะผู้บริโภค แต่เป็นผู้ประกอบธุรกิจตามนัยบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลย ในมูลสัญญาจะซื้อจะขายจึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับ สิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

